

לעילוי נשמת
הר"ר משה יהודה
ב"ר שלמה ז"ל
מרמורשטיין
נלב"ע כ"ז אייר תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

לעילוי נשמת
מרת שושנה ע"ה
ב"ר משה יהודה ז"ל
זילברשטיין
נלב"ע כ"ט כסלו תשס"ד
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: יום הכיפורים

פרשת וילך - שובה

בס"ד | גיליון מס' 399

מה הביא את רופא העור לחדר ראש הישיבה במפתיע?

כי ביום הזה יכפר עליכם!

חבל יהיה לעבור את הימים הנעלים האלו בלי לצאת עם צידה לדרך, איזו החמצה זו תהיה אם חלילה לא נצא מיום הכיפורים ברכוש גדול - שיישאר איתנו לנצח.

לפיכך, ניתנת לנו עצה יקרה: לנצל את שעת הכושר בימים אלו כדי לקבל על עצמנו קבלה טובה. אפילו אחת, אפילו קטנה, ובלבד שנוכל לעמוד בה, שתהיה בה 'הצהרת כוונות' על כך שאנו מתקדמים צעד אחד לקראת אבינו שבשמים, שאנו מייצרים כלי שיחזיק את הקשר הקרוב עמו לאורך זמן. לא לתת לאווירה המרוממת לחלוף על פנינו ביעף בלי להותיר זכר, אלא להשאיר מהם נכסי צאן ברזל לשנים ארוכות וטובות.

כשיהודי מקבל על עצמו קבלה טובה בימים אלו, הוא למעשה מצהיר שהוא בכיוון הנכון, שקרבת אלוקים הינה ערך חשוב בעיניו, שהוא רוצה ומוכן להתאמץ ולהילחם כדי לשמר ולו משהו מהאווירה המרוממת, מתחושת ה'וימינו תחבקני' בה אנו זוכים בימים אלה. כוחה של הקבלה הטובה הזו יפה כל כך, עד שכאשר עומדים בה לאורך זמן היא מעניקה כוחות עילאיים להוסיף ולהתעלות בעבודת ה', תוך המשך התחושה העילאית ושימורה לאורך ימים.

אחים יקרים, תהא השעה הזאת שעת רצון לפנינו, לקבל על עצמנו קבלה טובה אחת. להוסיף שעת לימוד תורה, להוסיף בכוונה בתפילה, לשמור את הפה, את הלשון והעיניים, להרבות מעשי חסד. הבה נקבל על עצמנו קבלה טובה אחת שתותיר בפנינו את הטעם הערב של הימים הנעלים, כך נזכה לגמר חתימה טובה ולשנה נפלאה!

הפריחה שפרחה באופן מפתיע...

הסיפור הבא, מתחיל כמה ימים לפני חודש אלול, לפני כמה שנים. בחור יקר וירא שמים ערך את חשבון הנפש האישי שלו, ומצא כי כדאי לו להתחזק בשמירת העיניים בימי חודש אלול המתקרבים ובאים. לפיכך - קיבל על עצמו קבלה איתנה וחזקה, לפיה במשך כל חודש אלול לא ייצא מבניין הישיבה בה הוא לומד - ישיבת 'קירי ירושלים', כדי לשמור את עיניו בצורה הטובה והנעלית ביותר.

זמן אלול התחיל בהתרגשות רבתי, מיודענו הבחור מסתער על הגמרא בשמחה ובשקידה, תוך שהוא אינו שוכח את קבלתו הטובה - לא לצאת את בניין הישיבה במשך כל חודש אלול, כדי לשמור את עיניו בצורה המיטבית. אלא

שביום מן הימים גילה פצעים קלים בידו. תחילה לא ייחס להם חשיבות, אולם עם הזמן הלכו הפצעים והחמירו, הוא חש פריחה בכל זרועו הימנית, ובאחת השיחות סיפר על כך להוריו.

ההורים שמעו על כך, וליבם התמלא בדאגה כנה לשלומם. הם הפצירו בו לגשת אל הרופא בכדי שיבדוק אותו, אולם הבחור נענה ואמר שקיבל על עצמו לשמור את עיניו בחודש זה ולא לצאת מפתח הישיבה, ולפיכך הוא אינו יכול ללכת לרופא. לאחר שהמצב החמיר, ניאות הבחור לעצת הוריו למרוח כל משהו ולקחת כל תרופה - אולם לצאת משערי הישיבה לא הסכים, כפי שקיבל על עצמו.

בצר להם, פנו הורי הבחור אל ראש הישיבה, הגאון רבי יהודה כהן שליט"א, וביקשו ממנו להיכנס לעובי הקורה, לבדוק את מצב ידו של בנם, ובאם המצב מחייב זאת - להורות לו לפנות אל הרופא. ראש הישיבה קרא לבחור המצטיין וביקש לשוחח

מצויים ועומדים אנו בין כסה לעשור, ימים מרגשים שמטלטלים את הנשמה היהודית. עדיין מהדהדת באוזנינו תקיעת השופר, עת המלכנו את מלך מלכי המלכים על הארץ ויושביה, וביקשנו שהכל יכירו במלכותו יתברך. בימים אלו ממש ניתנת בידינו הזכות להכריע את גורלנו ואת גורל העולם כולו, ואנו מבקשים לנצל את שעת הכושר העילאית הזו.

כל מי שנפש יהודי הומה בקרבו יודע, כי אין מיוחדים מהימים האלה, כשמם כן הם - עשרת ימי תשובה. אלו ימים של תשובה במובן הפשוט והברור ביותר, מיועדים הם לשוב ולחזור לחיקו של אבא שבשמים. במשך השנה, בימי השגרה השוחקים, לא פעם אנו טועים ותועים, מתבלבלים בדרך או נאבדים במרחב. ואז מגיע ראש השנה בו אנו מכריזים בהתרגשות 'המלך!', שבים להכרה מליאה במלכו של עולם, ושואפים לחזור אליו בימים המיועדים לכך, ימים אלו.

לא בכדי, במשך אלפי שנים ובכל הגלויות שעברנו, יהודים קרובים ורחוקים יותר ופחות, וגם יהודים שכבר נראה שהתרחקו בלי שוב - מצאו את הדרך לבית הכנסת בכניסת היום הקדוש יום הכיפורים, נקהלים ובאים למעמד 'כל נדרי'. אין כאן רק רגע מרגש ברמה היסטורית, אלא כל יהודי ויהודי, חש את האווירה השונה, את רוח הטהרה אותה מרעיף עלינו ממרום, את אבינו האוהב הקורא אלינו 'שובו אליי ואשובה אליכם...'

כל בר דעת יודע, מה קורה אם חלילה נאבד ילד צעיר, והשעות נוקפות עוברות והוא לא נמצא. תחילה הוריו דואגים לו, אחר כך גם השכנים חוששים לשלומם ולבסוף - כל השכונה, כל העיר ואף מעבר לה עוסקים בחיפוש אחריו, מבקשים למצוא אותו בכל מחיר. החרדה לגורל ילד אובד מאחדת את כולם, כולם חוששים לו ושואפים לראותו שב הביתה, וכמובן - בראש ובראשונה הוריו האוהבים, שנפשמ אינה מוצאת מנוח עד שיימצא וישוב אליהם בריא ושלם.

כל התיאור הזה הוא אפילו לא משל, לדאגה של אב אוהב שבשמים, שחפץ לראות את בנוי שבים אליו. הרי הוא שמעניק לנו חיים, בריאות, כוחות, כשרונות, יכולות ופרנסה, הוא שדאג לכל מה שעבר ועובר עלינו, והוא שקובע ומכריע את עתידנו. הוא חפץ כל כך שנשוב אליו ואז הוא יוכל להרעיף עלינו את אהבתו בשפע רב, הוא מתחנן לראות אותנו נענים לקריאתו ושבים אליו - לעובדו בלבב שלם.

לפיכך הוא נתן לנו מתנה יקרה ושמה 'עשרת ימי תשובה', ובסיומו - את יום הכיפורים. כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם, ביום הזה הוא לוקח כל אחד מאיתנו, וכמו אב אוהב שבנו חוזר משנה של שהות במדבר צחיח ומלוכלך - הוא מנקה אותנו, רוחץ את נשמותינו, משיב אותנו אליו ומחבק אותנו באהבה.

כל רצונו הוא רק לשמוע מאיתנו את הקריאה 'השיבוה' אליך ונשובה', ואז הוא יקבל את פנינו בימין מקרבת, ינקה אותנו מכל כתם, וישיב אותנו למעמדנו כבנים אוהבים. רגע לפני שיחתום את גורלנו לשנה שלימה, הוא קורא לנו לשוב להיות סמוכים על שולחנו, לחזור להתרפק עליו באהבה, כדי שיוכל להרעיף עלינו שפע טובה וברכה.

אלא שבסיומו של ימים כה נעלים, לאחר גילויי אהבה והשגחה כה נפלאים - עדיין מבקשים אנו להותיר מעט מהטעם המתוק הזה, להשאיר ממנו חותם בלי ימחה. כמה

פרחים ליום הכיפורים...

'עשרת ימי תשובה', הימים הנעלים בשנה, היו נשגבים ונעלים במיוחד במחיצתו של הגאון רבי מרדכי גיפטר זצ"ל, ראש ישיבת טלז. כל מי שהיה בסביבתו בימים אלה - חש היטב את אימת הדין, את הימים הנוראים, את ההזדמנות השנתית להתקרב לאבא שבשמים. ולמרות זאת - - -

מדי שנה, לפני הסעודה המפסקת, היה מבקש מאחד מתלמידיו להסיעו לחנות פרחים. שם קנה זר נאה, אותו היה מביא הביתה ומגיש לרעייתו הרבנית - לכבוד יום ההולדת שלה שחל בעשרת ימי תשובה. כך מדי שנה בשנה! גם כשנחלש וישב בכסא גלגלים - היה שולח לרכוש עבורו זר פרחים, אותו היה מניח על ברכיו עד הגשתו לרבנית!

ללמדנו: כולנו בחרת הדין, כולנו מבקשים לעלות ולהתעלות, כולנו רוצים לזכות לנצל את הימים האלה היטב. בל נשכח כי עבודת הקודש מתחילה בבית פנימה, בהענקת התחושה הטובה לבני הבית, גם בימים אלו. הבה ננצל כל רגע בעשרת ימי תשובה וביום הכיפורים, הבה נתעלה מעלה מעלה - אך בד בבד נזכור לתת תחושה טובה בבית, לשמור על המידות הטובות, להיות סבלן ונחמד תמיד. זו עבודת הקודש המושלמת בימים כבירים אלו!

מצוה לפרסם! סגולה בדוקה לעורר רצון לקדושה, לטבול לעילוי נשמת

הרה"ח רבי פתחיה טעלישער בן הר"ר יוסף יונה הי"ד רזנברג
מזקני חסידי בעלזא, נעקרה"ש בשנות הזעם - י"ג בסיון תש"ד

לעילוי נשמת

ר' שלמה פרץ ז"ל בר' מאיר הלוי גולדשמיט (ארא"ל)
ת.נ.צ.ב.ה.

עמו, וכשהבחור נכנס אליו וראש הישיבה הבחין בזרועו העמוסה פצועים - קבע על אתר: 'זו אכן קבלה טובה ומיוחדת, אולם אין לך ברירה אלא להפך אותה... אתה חייב לראות רופא...'

כשמוע הבחור את ההוראה המפורשת מראש הישיבה, כבש את פניו בידי ופרץ בבכי מר. הן הוא כל כך רוצה לשמור על קבלתו איתנה וחזקה. כה חושש הוא להפך אותה ולו במשהו. צערו וכאבו על שלא עולה בידו לעמוד בקבלתו התפרצו משני עיניו בנחלי דמעות שוצפים, וראש הישיבה הבחין מיד כי קשה עליו הדבר מאוד. הבחור הסביר שאם אין ברירה, הוא בוודאי יציית. אבל הוא מבקש מאוד להימנע מכך, כי זה דורש ממנו להפך קבלה טובה שקיבל על עצמו!...

כראות ראש הישיבה את צערו של הבחור ואת כנות רצונו, נענה ואמר לו: 'אולי המצב לא דחוף עד כדי קריטי. אני מבין לליבך, ולפיכך הבה נסכם שנחכה עוד כמה שעות. אם יחלפו עוד כמה שעות ולא יהיה שינוי במצב - אינני רואה ברירה אחרת זולת לצאת ממניין הישיבה בניגוד לקבלה, וללכת אל הרופא...'

הבחור יצא מראש הישיבה ברגשות מעורבים. מחד גיסא - הוא מבין אל נכון את המצב, הסיכויים שלא יצטרך להפך את קבלתו - קלושים מאוד. מאידך גיסא - בכל זאת אולי יתרחש הנס והדבר יימנע ממנו, אין לדעת...

הגיעה שעת הצהריים, ולפתע נשמעו דפיקות בדלת חדרו של ראש הישיבה. כשזו נפתחה, עמד שם יהודי מבוגר, שהכרת פניו ענתה בו שהוא אינו מבני הישיבה או מרבניה, למעשה - זו הפעם הראשונה שהוא כאן... הוא ניגש אל ראש הישיבה וביקש לשוחח עמו, וראש הישיבה נענה לו ברצון.

'נפגשנו לפני כמה ימים', פתח היהודי הזר, 'כשהשתתפתי בחתונתו של בחור פלוני - מבני הישיבה, אז הבחנתי כי יש בעיה מסוימת בבריאותו של ראש הישיבה, לא משהו מפחיד, אבל כדאי לטפל בו. הואיל ואני רופא עור מומחה בברזיל ואני שב כבר מחר לארץ מולדתי, החלטתי לקפוץ לישיבה ולייעץ לראש הישיבה מה לעשות, ויעמוד לי הדבר לזכות שדאגתי לבריאותו של ראש הישיבה!'

ראש הישיבה הופתע מהמחווה הפתאומית, והאורח - שהתברר כרופא מומחה, בדק את שבדק. תוך כדי הבדיקה, לפתע ננער ראש הישיבה ממקומו בהשתאות ואמר: 'הלא הגעת לכאן דווקא היום בהשגחה פרטית מופלאה! יש כאן בחור שחייב לראות רופא עור, ולבו נוקפא אם יצטרך להפך את קבלתו לצורך יציאה לרופא. באת בדיוק בזמן!'

הרופא שמע את הסיפור המלא והתרגש. הוא בדק את הבחור, והסתבר שהבחור זקוק למשחה מסוימת שהרופא הביא עבור ראש הישיבה - בחושבו כי ראש הישיבה יזדקק לה, אולם הסתבר שראש הישיבה כלל לא זקוק לטיפול. המשחה עברה לידי הבחור המאושר, שנבדק אצל רופא עור מומחה, שהגיע אליו לישיבה, והביא את המשחה אותה מרח הבחור ונרפא - וכל זאת בלי לצאת מכותלי הישיבה, בהתאם לקבלתו!

סיפור נפלא זה, אותו סיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א בשם ראש ישיבת 'יקיירי ירושלים' הגאון רבי יהודה כהן שליט"א, מעורר את הלב: אחים יקרים, ראו נא ראו את כוחה של קבלה אחת, וכמה בורא עולם משדד מערכות בכדי שנוכל לעמוד בה. זה דורש מאיתנו החלטה אחת, נחושה ועיקשת, אולם החלטה הזו היא מנוף עצום לקרבת אלוהים, ולפעמים גם מתברר עד כמה בורא עולם בעצמו יעזרו לעמוד בה!

הבה נקבל על עצמנו קבלה טובה כזו, בפרט בימים אלה. זה הזמן וזו העת לבחון באיזה תחום עלינו להשתפר, ובמה ראוי שנתחזק. כל קבלה טובה היא כסולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, כל החלטה נחושה שלנו מעוררת רעש בשמי מעל, ומקרבת אותנו לבורא. הבה ננצל את הימים הללו בכדי לקבל על עצמנו קבלה טובה, ונזכה שבורא עולם יראה את שאיפתנו להתקרב אליו, ויושיט לנו את ידו הפתוחה לשבים אליו בתשובה שלימה!

החלטה שחוללה מהפך!

שיחת טלפון חריגה קטעה את שגרת יומו של ר' פנחס ד. כשעל הצג הופיע מספר הטלפון של התלמוד תורה בו לומד בנו. המזכיר הודיע לו קצרות כי בנו בן העשר סובל מחום וכאבים, ולפיכך ההורים נדרשים לבוא לקחתו. ר' פנחס מיהר להגיע במונית אל התלמוד תורה, וכשראה את בנו - הבין שהעניין מורכב ממה שהעריך, ומיהר להמשיך עם המונית ישירות לחדר המיון בבית החולים 'שערי צדק'.

הילד נבדק בבדיקות דם שגרתיות, וכשהתוצאות הגיעו - הובהל האב לחדרו של הרופא במחלקה לרופאה דחופה. 'יש לו זיהום חריג ומסוכן בדם, הדבר עלול להתפשט הלאה. אנחנו מכניסים אותו לאשפוז...'

ר' פנחס חשב שהוא צונח תחתיו. הוא בעיצומו של יום שגרתו, הוא רק דאג קצת לשלום בנו ומיהר לבית החולים. אבל ככה? להתבשר שמדובר בזיהום חריג וחמור? לשמוע שממשיכים מיד לאשפוז? - בעוד לבו הולם בפראות, הוא שומע את הרופא

אומר: 'אנחנו ניתן לו מינון גבוה של אנטיביוטיקה חריפה ישירות לווריד, וזאת במשך כמה שבועות. תתפלל שהזיהום לא יספיק להגיע לעצם הרגל, כי אז הוא עלול לסבול מנכות כל החיים!'

ר' פנחס כבר לא הצליח לשמוע, העולם הסתחרר סביבו. בבוקר התעורר בנו כילד שמח וחייכן, ואחר הצהריים הוא כבר מאושפז לתקופה של כמה שבועות, מתוך תקווה - אולי יחוס רופא כל בשר ואולי ירחם - שלא תישאר לו פגיעה בלתי הפיכה כתוצאה מהזיהום המסוכן הזה. איך זה יכול להיות?!

תוך כמה דקות כבר היה בנו בחדר האשפוז במחלקת ילדים, כששלוש צינוריות מחוברות אליו ודרכן הוא מקבל נוזלים, אנטיביוטיקה ושאר דברים פחות נעימים. ר' פנחס ניצב ליד מיטת בנו בדאגה, מקווה לטוב וחושש מבשורות קשות. כשבנו נרדם, בשעת ליל מאוחרת, הרשה לעצמו לצאת לסיבוב בבית החולים ולחלף את עצמותיו הלאות, ואז הוא מגיע לבית הכנסת שבמרכז הרפואי 'שערי צדק'.

בכניסתו, הבחין במודעה שצדה את עיניו, וכך נכתב בה: 'כל העונה אמן יהא שמיה רבא בכל כוחו, והנזרה שלא לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה - זוכה לעצור מעליו גזירות קשות ויניצל הוא ויוצאי חלציו מכל צרה וצוקה!' - המודעה, השגרתית בדרך כלל, עמדה מולו כמנופפת אצבע לעברו: שתיקה יפה בשעת התפילה! עניית אמן 'יהא שמיה רבא!' - מה מצבך בכל אלה? מה אתה עושה בכדי להינצל מגזירות קשות, מכל צרה וצוקה ומכל נגע ומחלה?'

הוא ניצל את העובדה שבית הכנסת היה ריק מאדם, ניגש אל ארון הקודש, הסיט את הפרוכת ופרץ בבכי מר. ידוע ידע את שפל מצבו בכל האמור, הן הוא בקושי מתפלל במניין, וגם כשהוא מתפלל במניין - איך נראית התפילה, מליאה בדיבורים מכל הכיוונים, רחמנא ליצלן... המודעה הזו שברה את לבו לרסיסים, והוא פרץ בבכי נוראי...'

שעה ארוכה עמד ובכה, כשדמעות רותחות זולגות מעיניו ללא הרף, דמעות של חרטה כנה על העבר וקבלה טובה על העתיד. הוא ערך את חשבון נפשו כמה הוא לקוי בנקודה זו, וקיבל על עצמו להקפיד על תפילות במניין כהלכה, לשתוק בשעת התפילה מראשיתה ועד סופה, ולענות 'אמן יהא שמיה רבא' בכל כוחו. מעתה - הבטיח לעצמו - הטלפון הנייד מכובה, אין חברים, אין דיבורים, אין עלונים, אין כלום. דע לפני מי אתה עומד, לפני מלך מלכי המלכים!

כדי לחזק את קבלתו, קבע לעצמו שכל מה שלא היה עושה כשהוא נכנס לרבו - הוא לא עושה בשעת התפילה. הרי אילו נקרא לשוחח עם רבו, היה מגיע בזמן, ניצב במקום מתחילה ועד סוף, מרוכז כל כולו. לא קורא, לא עונה, לא מבט בנייד, ובוודאי שלא משוחח עם איש. הרי הוא ניצב אצל רבו! מעתה - כך החליט, כך בדיוק תיראה התפילה שלי!

בתחושה מרוממת עזב את בית הכנסת, ונתן תנומה לעפעפיו. למחרת - בתפילת שחרית כבר עמד בקבלתו זו, מקווה לטוב. ואז, בשעת הצהריים, נבדק בנו שוב על מנת לבחון את השפעת התרופה, והנה הרופא שקיבל לידי את התוצאות - ביקש שיחזור על הבדיקה פעם נוספת בנוכחות רופא...

הבדיקה נערכה שוב, ואז התכנסו כמה רופאים יחדיו, כשהם מכחכים בגרונם בבלבול מזה. הם מחזיקים בידם את תוצאות הבדיקות מאתמול ואת תוצאות הבדיקות מהיום - והדבר לא יאומן: הזיהום שהיה נעלם ואיננו, נגזר והלך. לא יתכן שדבר כזה קורה תוך כמה שעות אנטיביוטיקה, זה פשוט בלתי אפשרי!

אחד הרופאים אף סיפר, שהוא מטפל כל ימיו בזיהומים כאלה, ובשלושים השנים שהוא רופא - מעולם לא חווה כזאת, והוא גם לא מכיר תיעוד כזה בספרות הרפואית. איך יתכן שזיהום נעלם תוך לילה אחד? מה היה בטיפול הרפואי שקיבל הילד אמש שחולל מהפך כה קיצוני? איך יכול להיות שהוא כבר הבריא, ואין בגופו זיהום?!

ר' פנחס שותק, למרות שהוא יודע את התשובה, והיא אכן קשורה לשתיקה - לשתיקה בשעת התפילה כמובן... הרופאים שחררו אותו במקום, ומתוך חוסר אמון - ביקשו ממנו לשוב שוב במוצאי שבת לבדוק אם אכן הזיהום נעלם. למותר לציין כי אכן כן, הזיהום נעלם, גם בבדיקה החוזרת לא נמצא לו זכר!

ר' פנחס היקר, במכתבו שפורסם בספר 'שתיקה ונושעתי', כותב כי הבטיח לפרסם את הנס כדי לגלות גם לנו: הן כמה יהודים זקוקים לישועה, מפעילים סגולות מסגולות שונות, מקוים לטוב. בידינו הדבר לזכות בישועות נפלאות, בקבלה טובה אחת - להתפלל כהלכה, לשתוק בשעת התפילה, לענות 'אמן יהא שמיה רבא' כראוי!

והלך ברוח: אחים יקרים, ניצבים אנו ברגעים קריטיים לחיינו, כל השנה הבעל"ט ניצבת על כף המאזניים. זה הזמן לקבל על עצמנו קבלה טובה אחת, בענייני 'מורא מקדש', בהתחזקות בתפילה, בענייני 'אמן יהא שמיה רבא', או בכל נושא אחר - כמו תוספת לימוד תורה, התחזקות בחסד, או מידות טובות. לקבלה טובה יש כח עצום - הבה נפעיל את הכח הזה כדי שיפעל עבורנו גמר חתימה טובה ושנה טובה ומתוקה!

משיעוריו של מגיד השיעור הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

לשמיעת השיעורים בדף היומי ובנושאים נוספים חייגו: 073-2951342 | לקבלת העלון במייל: 6778160@gmail.com | לתרומות והנצחות (גם בכ. אשראי) למען הפצת העלון חייגו: 055-677-8160 | ניתן לתרום גם בעמדות נדרים פלוס